

101K.

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

Σ. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 3.

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐχίας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, ἀρτονομισμάτων, χρυσῶν κ τ. λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Διγούστου Μακὲ : Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ, (μετὰ εἰκόνων) μετὰφρασίς Χαρ. Ἀννίνου, (συνέχεια). — *Fortuné Boisgobey* : ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ, μετὰφρασίς Δισώπου, (συνέχεια). — Γρηγορίου Δ. Σεροπούλου : ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, (συνέχεια).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ

προληρωτία

Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσῶ 15.
Ἐν Ῥωσίᾳ ρούβλια 6.

Ἡ κιθάρα ἀντήχῃς μελαγχολικῶς. (Κεφάλαιον Κ')

ΔΙΓΟΥΣΤΟΥ ΜΑΚΕ

Ο ΚΟΜΗΣ ΛΑΒΕΡΝΗ

ΚΑΤΑ ΜΕΤΑΦΡΑΣΙΝ ΧΑΡ. ΑΝΝΙΝΟΥ

[Συνέχεια]

Ὁ βασιλεὺς ἐστράφη καὶ ἔλαθεν ἀπέναντι τοῦ ὑπουργοῦ τοῦ στασίν ἀγερῶχου Διὸς ἀπειλοῦντος.

— Διατί; ἤρωτησεν.

— Διότι, ἀνέκραξεν ὁ Λουβοῶ σύρων

τὸ ξίφος του καὶ παρουσιάζων αὐτὸ ἐκ τῆς λαβῆς πρὸς τὸν Λουδοβίκον ΙΔ', θὰ φανῶ ἀσεβὴς πρὸς τὸν κύριόν μου, ὅστις ἐλπίζω ὅτι θὰ μὲ φονεύσῃ δι' αὐτοῦ τοῦ ξίφους του, ἢ θὰ μὲ ἀναγκάσῃ νὰ φονεῦθω μόνος μου ἐὰν ἀρνηθῇ νὰ μὲ ἀκούσῃ, ἐνῶ πρόκειται νὰ τοῦ ὁμιλήσω περὶ τῆς δόξης του καὶ περὶ τῆς τιμῆς τῆς Γαλλίας.

Καὶ τὰς λέξεις ταύτας εἰπὼν ἐγονυπέτησε μεθ' ὁρμῆς πρὸ τοῦ βασιλέως καὶ ἤρπασε τὴν χειρὰ του ὅπως θέσῃ εἰς αὐ-

τὴν τὸ ξίφος, ὅπερ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' ἀπέκρουσε φρικτῶν.

— Μεγαλειότατε, ἐπανελάθεν ὁ Λουβοῶ παρακολουθῶν συρόμενος τὸν βασιλέα, ὅστις τὸν ἀπέφευγε χωρὶς νὰ δύναται ν' ἀπαλλαγῇ ἐξ αὐτοῦ, μὲ περιεφρόνησαν, μὲ κατηγόρησαν, διότι σὰς ὑπηρέτησα πιστῶς· μὲ ἀπεκάλεσαν ἐμπρηστήν τοῦ Παλατινάτου, δῆμιον τῶν Οὐγκενότητων. Φέρω ἐπὶ τοῦ μετώπου μου τὸ διπλοῦν αὐτὸ στίγμα· ἡτιμᾶσθην χάριν Ὑμῶν. Θὰ μὲ ἀκούσετε, ἢ ἀλλῶως θὰ φο-

νεύσετε καὶ τὸ σῶμά μου, ὅπως ἐφονεύσατε τὴν ψυχὴν μου. Μεγαλειότατε, δὲν θὰ δώσετε ὡς μητέρα εἰς τὰ τέκνα σας τὴν χήραν τοῦ γελοίου ποιητοῦ Σκαρρών. Δὲν θὰ ἐπιβάλλετε ὡς βασιλίσσαν εἰς τοὺς εὐπατριδας, τὴν πρώην ὑπέρετρίαν ἐνὸς ἀσημάντου ἀρχοντοχωριάτου. Γνωρίζω ὅτι σὰς λυπῶ λέγων ταῦτα· ἀλλὰ φονεύσατέ με· εἶμαι βεβαίως ἄξιος θανάτου καὶ ἐπειδὴ ἀποποιεῖσθε τὸ ξίφος μου, ἀπαιτῶ νὰ μὲ πέμψετε εἰς τὸ ἱκρίωμα διὰ νὰ μὲ ἀκούσουν καλλίτερα κηρύσσοντα τὴν ἀλήθειαν.

— Κύριε, εἰσθε παράφρων, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς, φοβούμενος μήπως ἡ σκηνὴ ἐκείνη ἀκουσθῇ, διότι ὁ Λουβοῶ δὲν προσεῖχε ποσῶς πλέον καὶ ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ τοῦ ὠμίλει μετὰ φωνῆς ἡχηρᾶς.

— Ναί, εἶμαι παράφρων, ὑπέλαβεν, ὅπως οἱ προφῆται οἱ προαναγγέλλοντες συμφοράς, ὅπως ὁ Ἰερεμίας καὶ ἡ Κασσάνδρα, ὅπως οἱ μάρτυρες, οἱ θνήσκοντες πρὸς δόξαν τοῦ Θεοῦ. Σεῖς εἰσθε ὁ Θεός μου, Μεγαλειότατε· φονεύσατέ με, ἀλλὰ μὴ ἀτιμάζετε τὸ εἶδωλόν μου.

Ὁ βασιλεὺς ἐξηντλημένος κατέπεσεν ἐπὶ μιᾶς ἐδρας. Ὁ Λουβοῶ ἡσπασθὲν τοὺς πόδας τοῦ χύων χεῖμαρρον δακρύων. Τοιαύτη σκηνὴ δικαίᾳ τῇ λόγῳ ἐπτόει τὸν Λουδοβίκον ΙΔ'. Ὁ Λουβοῶ κεραυνοβόλος ἦτο ὀλιγώτερον ἐπιφοβός παρὰ ὁ Λουβοῶ κλαίων. Τὸ θεατρικὸν ἐκεῖνο μέσον ἐπέτυχεν, ὡς ἦτο ἐπόμενον παρὰ τῇ βασιλείᾳ, ὃν ἀπεκάλουν βασιλέα Θεάτρου, καὶ ὁ Λουδοβίκος ΙΔ' μετὰ φωνῆς συγκεκινημένης, ἡλλοιωμένης, εἶπεν ἐπὶ τέλους εἰς τὸν ὑπουργόν :

— Λουβοῶ, αὐτὸ τὸ ὅποιον πράττω, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ τὸ πράξω.

Ὁ Λουβοῶ, ὅστις ἦτο γονυπετὴς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἔκυπτε μέχρις ἐδάφους, ἀνύψωσε τὴν κεφαλὴν.

— Ἀκουσέ με, ἐξηκολούθησεν ὁ Λουδοβίκος ΙΔ'. Ἐνυμφεύθην τὴν κυρίαν Μαιντενὼν κατὰ συνειδήσιν, ὃ δὲ γάμος αὐτὸς ἔπρεπε νὰ μένῃ διὰ παντὸς ἀπόκρυφος· αὐτὴ ἡ ἰδίᾳ ἀπῆλθε τοῦτο παρ' ἐμοῦ.

Μειδιάμα ἀδιόρατον διήλθε διὰ τῶν ἀκόμη φρικίωντων χεϊλέων τοῦ ὑπουργοῦ.

— Δὲν ἔχω κανένα λόγον ὅπως ἀμφιβάλλω περὶ τῆς ἀφιλοκερδείας τῆς μαρκησίας, εἶπεν ὁ βασιλεὺς μετ' ἐπάρσεως καταδειξάσης ταχέως εἰς τὸν Λουβοῶ ὅποιαν ἀφροσύνην διέπραξεν ἀποκαλύπτων τὸν λογισμόν του. Ἡ μαρκησία, ὡς σοῦ εἶπα, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ τηρήσῃ σιγὴν. Γυνὴ χρηστὴ καὶ εὐσυνείδητος—ὁ Λουβοῶ οὐδὲν ἔκαμε κίνημα τὴν φορὰν ταύτην—ἐπεξήτησε μόνον τὴν εὐκαιρίαν νὰ καθήσυχασῃ τὴν συνειδήσιν της καὶ ζῆσιν ἐν εἰρήνῃ μετὰ τῆς θρησκείας, ἥτις ἐπιβάλλει νομίμους συζυγικούς δεσμούς. Ὁ γάμος λοιπὸν ἐτετέλεσθη· ἀλλ' ἰδοὺ νέον γεγονός ἀναφαίνεται. Τὸ μυστικόν, τὸ ὅποιον ἀνῆκεν εἰς ἡμᾶς, εἰς τὴν μαρκησίαν δηλαδὴ καὶ εἰς ἐμέ, δὲν εἶνε πλέον ἀποκλειστικῶς ἰδικόν μας. Τὸ ἔκλεψαν ἀπὸ τὸν κύριον Ἀρλαί, τὸν ἀναξίον κάτοχον τῆς ἐμπιστοσύνης μας. Τὸ μυστικὸν αὐτὸ

δύναται ἄθλιός τις νὰ τὸ ἐκμεταλλευθῇ, νὰ τὸ διαδώσῃ εἰς ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ νὰ μᾶς καταστήσῃ τὸν περίγελων αὐτῆς, ἐμὲ τὸν βασιλέα, ὅστις δὲν ἐτόλμων νὰ φανῶ τίμιος ἄνθρωπος καὶ αὐτὴν τὴν ἐνάρετον καὶ νόμιμον σύζυγόν μου, ἥτις ἐταπεινώθη ἐπὶ τοσοῦτον χρόνον ἐξ αἰτίας μου. Δὲν δύναμαι πλέον νὰ διαστάσω. Ἡ κλοπὴ τῆς γαμηλίου πράξεως μὲ παρακινεῖ ν' ἀποφασίσω. Πρὶν ἢ γείνη τοῦ ἐγγράφου ἐκείνου ἡ χρῆσις, ἣν φοβοῦμαι, θὰ πνίξω ὅλα αὐτὰ τὰ μυστικὰ εἰς φαινοτάτην δημοσιότητα, ὥστε νὰ θαμβωθῶσιν ὅλοι ὅσοι προσπαθοῦν νὰ ἐξετάζωσιν ἐκ τοῦ πλησίον τὰς ὑποθέσεις τοῦ οἰκιακοῦ μου βίου. Αὐτὴ εἶνε ἡ ιδέα μου, Λουβοῶ· δὲν σὲ κατηγορῶ, διότι μοῦ ἐξέφρασες τὴν ἰδικήν σου, καίτοι ὁ ζήλος σου σὲ παρέφερε πέραν τῶν ὁρίων τοῦ σεβασμοῦ, τὸν ὁποῖον σὲ διατάσσω νὰ ἔχῃς εἰς τὸ ἐξῆς πρὸς τὴν γυναῖκα, ἥς γινώσκεις πλέον τὸν τίτλον καὶ τὰ δικαιώματα.

Ὁ Λουβοῶ ἡγέρθη ἐξ ὀλοκλήρου καὶ προσκλίνων ταπεινῶς πρὸ τοῦ κυρίου του, ἐξήνεγκεν ἐκ τῶν εὐρέων στέρνων του στεναγμὸν ἀνακουφίσεως, μεθ' οὗ ἀπέπτυ πᾶσα αὐτοῦ ἡ λύπη. Ἡ τέως ἡλλοιωμένη ἐκ τῆς στενοχωρίας μορφὴ του ἦτο γαλήνιος· δὲν ἔρρεον πλέον δάκρυα ἀπὸ τοὺς ὀφθαλμούς του, οὐδὲ μειδιάμα πονηρὸν ἐφαίνετο εἰς τὰ χεῖλη του. Ὁ Λουβοῶ εἶχε νικήσει καὶ εἰς τὸ ἐξῆς ἐμερίμνα μόνον περὶ τοῦ πῶς νὰ περιποιηθῇ ἐπιτηδεύων τὸν ἀντίπαλον διὰ νὰ ὠφελῇ ὅσον τὸ δυνατόν ἐκ τῆς νίκης.

— Σ' ἔπεισα, εἶπεν ὁ βασιλεὺς καὶ χαίρομαι ὑπερβαλλόντως διὰ τοῦτο, διότι εἶσαι ὁ σοβαρώτερος ἀνταγωνιστὴς τῆς κυρίας μαρκησίας.

— Τὸ ἐπ' ἐμοί, ἀπήντησεν ὁ Λουβοῶ, ἀγαλλιωθῶ, διότι ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης ἐνέδωκε τὴν φορὰν ταύτην ὅπως πάντοτε εἰς αἰσθητά εὐγενῆ, ἀντὶ ν' ἀκούσῃ, ὡς θὰ ἔπραττον ἕτεροι, τὰς ὑπαγορεύσεις τυφλοῦ ἔρωτος. Βεβαίως ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, οὐδέποτε θὰ καθίστα γνωστὸν τὸν γάμον, ἄνευ τοῦ φόβου αὐτοῦ, τοῦ προερχομένου ἐξ ἄκρας εὐαισθησίας, μήπως ὁ κλέπτης παραδῶσῃ τὸ μυστικὸν εἰς τὴν δημοσιότητα πρὸς δυσἀρέσκειαν ἀμφοτέρων τῶν συζύγων. Εἶνε τόσον ἐναντία εἰς τὴν πολιτικὴν ἢ δῆλωσις αὕτη! Ὅθ' πληγώσῃ βαθέως τὴν φιλοτιμίαν ἀπάσης τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας, θὰ λυπήσῃ πολὺ τὴν καρδίαν τοῦ Δεσπότη καὶ τῶν τέκνων του· θὰ ἐξεγείρῃ πᾶσαν τὴν ἐν Γαλλίᾳ τάξιν τῶν εὐγενῶν· τέλος θὰ παραστήσῃ τὸν βασιλέα τόσον κατώτερον ἀπέναντι τῶν λοιπῶν ἡγεμόνων τῆς Εὐρώπης, ὥστε, ἐπαναλαμβάνω, ἡ Ὑμετέρα Μεγαλειότης, ἐν τῇ ἰσχυρότητι τῆς θελήσεώς της καὶ ἐν τῇ μεγαλοφυίᾳ της, προεῖδεν ἀφεύκτως τὰ τόσα ἐμπόδια.

Καὶ τοὺς λόγους τούτους προφέρων ὁ Λουβοῶ βραδέως καὶ μετὰ ἐπιτετηδευμένου σεβασμοῦ, παρετήρει τὸ ἦθος τοῦ μονάρχου, ἐλλοχῶν τὴν συναίνεσιν του, ὡς λείαν πρὸ πολλοῦ ἀναμενομένην.

— Ναί, Λουβοῶ, εἶπεν ὁ βασιλεὺς συνοφρουόμενος, τὰ πάντα προεῖδα καὶ δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ μοῦ ἀπαριθμήσῃς τὰς στενοχωρίας, ὧν ἡ σκέψις τοσάκις μ' ἐστέρησε τοῦ ὕπνου. Ὅ,τι συμβαίνει εἶνε ἀνεξάρτητον τῆς θελήσεώς μου· συντρίβω αὐτὴν καὶ προσκλίνω. Πρὸ πάντων θέλω νὰ εἶμαι χριστιανὸς καὶ τίμιος ἄνθρωπος. Ὡς πρὸς τὴν ιδιότητά μου ὡς βασιλέως, θὰ ἴδωμεν ἂν κανεὶς τὴν διαφιλονεικῇ.

— Καί, ἐπανελάβεν ὁ Λουβοῶ, ἡ κυρία μαρκησία πολὺ πρέπει νὰ πάσχῃ ἐν τῇ μετριοφροσύνῃ της καὶ τῇ ἡρωϊκῇ αὐτῆς ταπεινώσει· καθότι καὶ αὐτὴ γινώσκει ὅτι ἡ δημοσίευσις τοῦ γάμου θὰ βλάψῃ τὸν ἡγεμόνα, ὃν ἀγαπᾷ περισσύτερον ἀπὸ εἰκοσιν ἥττας.

— Διὰ τοῦτο, ἀπήντησεν ὁ βασιλεὺς ἐμπίπτων ἐν ἀγνοίᾳ του εἰς τὴν παγίδα, ἡ κυρία Μαιντενὼν ἠθέλησε τὴν αὐταπάρνησιν μέχρι τοῦ ν' ἀποσυρθῇ ἐκ τῶν Βερσαλλιών καὶ νὰ κλεισθῇ ἐντὸς μοναστηρίου, εὐθὺς ὡς ἔμαθε τὴν ἀπώλειαν τοῦ ἐγγράφου. Καὶ αὕτη δὲν ἐπιθυμεῖ περισσύτερον ἐμοῦ τὴν δημοσίευσιν τοῦ γάμου μας. Ἀμφοτέροι θὰ προεκρίνομεν τὴν σιγὴν πρὸς τὸ συμφέρον τοῦ Κράτους καὶ χάριν τῆς οἰκογενειακῆς μου εἰρήνης.

Πάραντα ἡ φυσιογνωμία τοῦ Λουβοῶ ἀπῆστραψεν.

— Πρέπει λοιπόν, εἶπε, νὰ σπεύσω νὰ σὰς καθησυχάσω, Μεγαλειότατε, καὶ νὰ καθησυχάσω ἐπίσης τὴν ἐπιφανῆ δέσποιναν, ἣν εἰς τὸ ἐξῆς θὰ ἔχω τὴν τύχην ν' ἀποκαλῶ κρυφίως κυρίαν μου. Διότι οὐδὲν ἀκόμη ἀπωλέσθη καὶ ἡ ὑπόληψις τῶν σεβαστῶν συζύγων οὐδένα διατρέχει κίνδυνον, χάριτι Θεῶ!

— Τί ἐννοεῖς; ἠρώτησεν ὁ βασιλεὺς ἔκθαμβος ἐπὶ τῇ μεταμορφώσει τοῦ ὑπουργοῦ του.

— Μεγαλειότατε, τὸ σφάλμα ὅπερ διέπραξεν ὁ κύριος Ἀρλαί ἐν ἀγνοίᾳ του, ἐγὼ θὰ λάβω τὴν ἄκραν εὐχαρίστησιν νὰ ἐπανορθώσω. Ἐνόςφω κλαπὲν εἶχεν ἀπολεσθῇ τὸ ἔγγραφο, εὐρίσκασθε εἰς τὴν ἀνάγκην νὰ καταστήσετε φανερόν τὸν γάμον σας μὲ ὅλον τὸ κίνδυνον εὐρωπαϊκοῦ πολέμου καὶ τῆς πανδήμου ἀποδοκιμασίας τῆς Γαλλίας. Ἡ τιμὴ σας καὶ ἡ συνειδήσις σας ἐνείχοντο καὶ δὲν ἠδύνασθε νὰ ὀπισθοδρομήσετε. Πᾶσιν δυνάμει ἐνέκριναν καὶ ἐγὼ τὴν ἀπόφασίν σας, Μεγαλειότατε. Ἀλλ' ὅμως τὸ ἔγγραφο ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον ὁ κύριος Ἀρλαί λέγει ὅτι τοῦ ἐκλάπη, ἐγὼ θὰ τὸ ἀνεύρω.

— Σὺ!.. Λουβοῶ;

— Μεγαλειότατε, ἡ θεῖα Πρόνοια δὲν ἀποκρούει ἐνίοτε καὶ τὰ εὐτελῆ μέσα, πρὸς πραγμάτωσιν μεγάλου τινος σχεδίου. Τὸ ἔγγραφο εὐρίσκατο εἰς τὰ θυλάκια τοῦ ἀπροσέκτου ἀρχιεπισκόπου. Εἰς θεράπων πλεονέκτης ἐπώλησε τ' ἀποφῶρια τοῦ κυρίου του πρὸς παλαιοπώλην διερχόμενον ἐκ τῆς ὁδοῦ· ὡς συμβαίνει εἰς τοὺς ἀρχαίους μύθους, εἰς τῶν ὑπουργῶν σας ἐμαθεν αὐτὸ τὸ περιστατικόν. Γνωρίζει τὰς ἐξεις τοῦ ἀρχιεπισκόπου καὶ ὑπόπτευσεν πόσον τὰ συμφέροντα τῆς Ὑμετέρας Με-

γαλειότητος ἠδύναντο νὰ παραβλαφθῶσιν. Δέκα κατάσκοποι ἐξεστράτευσαν πάραυτα καὶ ἐξηγόρασαν τὰ διεσπαρμένα ἐνδύματα τοῦ ἀρχιεπισκόπου. Πάντα ταῦτα συναχθέντα καὶ καλῶς σφραγισθέντα ἐκομίσθησαν πρὸς τὸν ὑπουργόν, ἐνώπιον τοῦ οὐοίου ἡρουνήθησαν τὰ θυλάκια καὶ ἀνευρέθη τὸ σπουδαῖον μυστικόν, τὸ περιεχόμενον εἰς τὴν γαμήλιον πράξιν. Ἀναμφιβόλως ὁ ὑπουργὸς θὰ ἐνεχειρίζε τὸ ἔγγραφο πρὸς τὴν κυρίαν μαρκησίαν, ἂν δὲν ἐφοβεῖτο μὴ προσβάλῃ τὸν βασιλέα του, φαινόμενος κἀτοχος τοιοῦτου μυστικοῦ, τὸ ὅποιον ἐκρίθη ὅτι δὲν ἔπρεπε ν' ἀνακοινωθῇ εἰς αὐτόν. Ὁ ὑπουργὸς λοιπὸν ἐτήρησε μετὰ προσοχῆς τὸ ἔγγραφο, οὐ τὴν ὑπαρξίν οὐδεὶς ἐγίνωσκεν ἢ ὑπόπτειεν· τὴν ἡμέραν δὲ τοῦ κινδύνου, ὅτε πρόκειται νὰ σώσῃ τὸ παρὸν καὶ τὸ μέλλον τοῦ κυρίου του, τὴν κοσμικὴν ἐξουσίαν καὶ τὴν ὑστεροφημίαν του, ὁ πιστὸς ἐκεῖνος θεράπων δὲν διστάζει πλέον, ἀνοίγει τὸ χαρτοφυλάκιόν του καὶ παραδίδει τὸ τόσον θαυμασιῶς ἀνευρεθὲν ἔγγραφο. Ἰδοὺ αὐτό, Μεγαλειότατε!

Καὶ λέγων τὰς λέξεις ταύτας ὁ Λουβοῶς μὲ ὄψιν χαρμόσυνον προσήνεγκε γονυπετῶν πρὸς τὸν Λουδοβίκον ἸΔ' τὸ ἔγγραφο, συνεπτυγμένον εἰς τέσσαρα ἀντὶ τοῦ ξίφους, ὅπερ ἔτεινε πρὸς αὐτὸν πρὸ μικροῦ ἐν ἀπελπισίᾳ.

Ὁ Λουδοβίκος ἸΔ' ἤνοιξε τὸ χαρτίον μὲ τρέμουσαν χεῖρα, διέτρεξε τὸ περιεχόμενον του καὶ μὲ ὅλην του τὴν προσποίησιν, τὴν τόσον ἀκλόνητον, δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ψίθυρον χαρᾶς. Ὁ μέγας βασιλεὺς καθίστατο ἐλεύθερος. Ὁ τίμιος ἄνθρωπος ἠδύνατο νὰ διεκφύγῃ ἀπὸ τῆς δυσκόλου θέσεως διὰ τῆς θύρας, ἣν ἤνοιγεν ἀπροσδοκῆτως αὐτῷ ὁ ἐπιτήδειος ὑπουργός.

Ὁ Λουβοῶς τὸν ἔβλεπεν ἐν σιγῇ. Τὸν ἐγίνωσκε τόσον καλῶς, ὥστε περιττὸν ἔκρινε νὰ ὑποβηθῇ τὸ ἀποτέλεσμα. Ἀφινε νὰ ἐνεργήσῃ μόνῃ της ἡ ἀπελευθερωθεῖσα ἀλαζονία τοῦ ἀνδρός. Τῆς μαρκησίας ὁ ὄλεθρος ἦτο πλέον βέβαιος.

— Ἐν τούτοις, παρετήρησεν ὁ βασιλεὺς, ἔδωκα τὸν λόγον μου πρὸς τὴν κυρίαν μαρκησίαν.

— Ὡ, Μεγαλειότατε· παραδώσατε αὐτὸ τὸ ἔγγραφο πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενών, καὶ αὕτῃ θὰ σᾶς ἀποδώσῃ τὸν λόγον σας.

Ὁ βασιλεὺς ἠρρυθρίασεν ἐλαφρῶς. Ἡ συνθηκολογία τῆς συνειδήσεώς του ἐπετελεῖτο.

— Λάβε το, Λουβοῶς, εἶπεν ὁ Λουδοβίκος ἸΔ' μετὰ βραχεῖαν σιγὴν· φέρε ὁ Ἰδὸς αὐτὸ τὸ ἔγγραφο πρὸς τὴν μαρκησίαν.

Ὁ Λουβοῶς δὲν ἀνέμενε τοιαύτην ἀπόφασιν ἀπροσδόκητον· οὐχ ἦττον τὸ μῖσός του ἦτο τόσον σφοδρόν, τὴν μεγάλην ἢ ἐπιθυμίαν του, ὅπως ταπεινώσῃ τὴν ἐχθρὰν του, ὥστε ἡ παραφορά του τὸν ἡμepόδισε νὰ διακρίνῃ τὴν παγίδα, εἰς ἣν τὸν ἔρριπτεν ὁ βασιλεὺς, ὅπως ἐξασφαλίσῃ τὸν ἑαυτὸν του.

— Θὰ σ' εὐχαριστήσῃ θερμῶς, Λουβοῶς· πήγαινε αὐριον τὸ πρῶν εἰς Σαίν-Σὺρ· ἐκεῖ θὰ εἶνε καὶ ἡ μαρκησία. Παρακάλεσέ τὴν νὰ προετοιμασθῇ διὰ τὸ εἰς Μὸνς ταξεῖδιον· θὰ παραλάβω καὶ τὰς κυρίας.

— Εὐχαριστῶ μυριάκις, Μεγαλειότατε, διότι μ' ἐξελέξατε νὰ φέρω πρὸς τὴν κυρίαν Μαιντενών τὰς δύο ταύτας ἀγαθὰς εἰδήσεις.

— Τῷ ὄντι, σ' ἐπιφορτίζω κατὰ προτίμησιν, ἀπῆντησε μειδιών ὁ βασιλεὺς. Ἠδυνάμην νὰ ἐπιφορτίσω μὲ τὴν εὐχάριστον αὐτὴν ἐντολὴν τὸν κύριον Ἀρλαί. Καληνύκτα, Λουβοῶς· πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ. Θέλεις νὰ περάσῃς μαζί μου ἀπὸ τὸν διάδρομον;

— Ὁχι, Μεγαλειότατε. Θὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὰ γραφεῖα· προτιμῶ νὰ μὴ γνωστῇ ἢ ἐπ' ἀνοδὸς μου, διότι τοιουτοτρόπως θὰ κοιμηθῶ ἡσυχῶς τὴν νύκτα καὶ θὰ ἐργασθῶ ἐν ἀνέσει τὴν πρωΐαν.

Ὁ Λουδοβίκος εἰσῆλθεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, παρακολουθούμενος ὑπὸ τοῦ Βοντὰν καὶ τοῦ τακτικοῦ ἱατροῦ του, ὅστις ἀνέμενε αὐτὸν εἰς τὸν διάδρομον.

Ὁ Λουβοῶς ἐξῆλθε περιχαρῆς, ἀγαλλιών, ἤλπιζε δὲ ὅτι ἔμελλε νὰ κοιμηθῇ καλῶς. Καθ' ἣν στιγμὴν διήρχετο διὰ τοῦ θαλάμου τῶν κατόπτρων, τοῦ παρακειμένου τοῦ σπουδαστηρίου τοῦ βασιλέως, παρ' ὀλίγον ἐν τῇ σκιᾷ νὰ προσκρούσῃ κατὰ τινος φάσματος ἀκινήτου, ἱσταμένου ἐν τῇ γωνίᾳ, ὡς ἀπαίσιον μαῦρον ἄγαλμα. Ὁ Λουβοῶς ἦτο δεισιδαίμων καὶ ὡπισθοχώρησεν ἔντρομος. Τὸ ἄγαλμα ἀφῆρσε τὸν πέπλον καὶ ἀπεκαλύφθη τὸ ὠχρὸν πρόσωπον καὶ τὸ διαπεραστικὸν ὄμμα τῆς κυρίας Μαιντενών.

Ὁ Λουβοῶς ἀφῆκε κραυγὴν τρόμου!

Ἡ μαρκησία, μὲ ἦθος εὐσταθές, μὲ φωνὴν βραδείαν, μὲ μειδίαν φοβερόν,

— Κύριε Λουβοῶς, εἶπεν· ἰδοὺ ἡ παραγγελία σας ἔγεινεν. Εἶνε περιττὸν αὐριον νὰ υπάγετε εἰς Σαίν-Σὺρ.

— Ἡκούσατε; ἐφέλλισεν ὁ Λουβοῶς.

— Τὰ πάντα· ὁ βασιλεὺς ἔχει ἕνα θεράποντα πολὺ ἐπιτήδειον καὶ πολὺ τολμηρόν.

— Κυρία. . . τῇ ἀληθείᾳ ἦσθε παροῦσα! . . .

Καὶ οἱ ὁδόντες τοῦ μαρκησίου συνεκρούοντο, αἱ δὲ τρίχες τῆς κεφαλῆς του ὠρθόντο, ὡς νὰ εἶχεν ἐνώπιόν του φάσμα καὶ ὄχι ζῶν πλάσμα.

— Οὐδὲν φυσικώτερον, κύριε μαρκήσιε· μὲ εἰδοποίησαν ὅτι ἐπεστρέψατε καὶ ὅτι ἐπρόκειτο νὰ συνομιλήσετε μετὰ τοῦ βασιλέως. Σᾶς γνωρίζω· ἐφοβήθητι ὅτι θὰ τῷ ἀνηγγέλλετε καμμίαν κακὴν εἰδήσιν, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα. Ἐχὼ τὸ δικαίωμα, καθὼς γνωρίζετε.

— Ἀφοῦ ἠκούσατε, κυρία, εἶπε ψελλίζων ὁ Λουβοῶς, θὰ ἐννοήσατε τὴν θέσιν μου.

— Κάλλιστα, κύριε Λουβοῶς, εἶπεν ἡ μαρκησία μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντόνου καὶ ἐπισήμου φωνῆς.

1. Ἰδε εἰκόνα φύλλου 211.

— Ἰδοὺ τὸ ἔγγραφο, κυρία, ἐψιθύρουν ὁ ὑπουργὸς κλονιζόμενος.

Ἡ μαρκησία ἀπέκρουσε διὰ τοῦ δακτύλου τὸ πρὸς αὐτὴν τεινόμενον χαρτίον· ὁ δάκτυλός της ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ βραχίονος τοῦ Λουβοῶς, ὅστις ἐφρικίασεν, ὡς νὰ ἦσθάνθη τὴν ἐπαφὴν σιδήρου πεπτωμένου.

— Τὸ ἔγγραφο καλῶς εὐρίσκετο εἰς τὰς χεῖράς σας καὶ ἐκάμετε θαυμασίαν χρῆσιν αὐτοῦ, εἶπεν ἡ κυρία Μαιντενών. Φυλάξατέ το. Δύναται νὰ σᾶς χρησιμεύσῃ ἀκόμη. Ὡς πρὸς ἐμέ, δὲν ἔχω ἀνάγκην. Θὰ σᾶς τὸ ἀποδείξω τὴν ἡμέραν καθ' ἣν θὰ δυνήθῃ νὰ σᾶς εὐχαριστήσω ὅπως σᾶς ἀξίζει. Ἀποκτῶν αὐτὸ τὸ ἔγγραφο καὶ φέρων αὐτὸ εἰς στιγμὴν τόσον ἐπίκαιρον, παρέσχετε, κύριε, πρὸς τὸν βασιλέα καὶ πρὸς ἐμέ ἐκδούλευσιν, ἐξ ἐκείνων, αἵτινες οὐδέποτε λησμονοῦνται. Θὰ κρίνετε, εὐθὺς ὡς παρουσιασθῇ ἡ εὐκαιρία, ἂν ἔχω καλὴν μνήμην. Χαίρετε, κύριε Λουβοῶς.

Τὸ ἄγαλμα προσέκλινεν, ἐποίησε πένθιμον ὑπόκλισιν, τὸ πρόσωπόν του ἐκαλύφθη ἐκ νέου ὑπὸ τοῦ πέπλου, καὶ ὁ Λουβοῶς ἀπέμεινε μόνος ἔκφρων καὶ ἀσθμαίνων, αἰσθανόμενος φλογισθέντα τὸν βραχίονά του ἐν τῷ μέσῳ ὅλων ἐκείνων τῶν κατόπτρων, ἅτινα ἀπεικονίζον τὴν ὠχρὰν μορφήν του.

— Ὁ Βοντὰν τὴν εἰδοποίησεν ὅτι ἦμην μὲ τὸν βασιλέα, ἐψιθύρουν. Ἦκουσε τὰ πάντα. Ἄν δὲν τὴν καταταστρέψω, θὰ μὲ καταστρέψῃ αὕτη. Ἀλλ' ἀδιάφορον ὁ γάμος δὲν θὰ δημοσιευθῇ αὐτὴν τὴν φορὰν. Ἐν τοσούτῳ θὰ διασκηδῶ τὸ πνεῦμα τοῦ βασιλέως μὲ μίαν καλὴν πολιορκίαν!

ΙΔ'

Εἰς ἀχρεῖος ἀεσποτισκὸς

— Ἐν τινι χαρίεντι χωρίῳ, κειμένῳ εἰς ἀπόστασιν ὀλίγων λευγῶν ἀπὸ τῆς Βαλενσιέννης καὶ καλουμένῳ τότε Οὐδάρδ— διότι κατοπιν ἐκάη, ἐληστεύθη, κατεστράφη ὑπὸ τοῦ πολέμου καὶ οὐδὲ τὸ ὄνομα τοῦ σώζεται πλέον— ἔκειτο κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ ἔτους 1691, πρὸς τ' ἀριστερὰ τῆς ὁδοῦ, πύργος μετὰ τῶν κτημάτων καὶ τῶν δασῶν του, πρὸς τὰ δεξιὰ δὲ εἴκοσι περίπου οἰκίσκοι, φαῖδροι, πλούσιοι, χαρμόσυνοι τὴν θέαν ἐντὸς τοῦ περιβάλλοντος αὐτοὺς μανδύου ἐκ βρυωνίας καὶ ἀγριαμπέλων καὶ ὑπὸ τὴν βαρεῖαν σκέπη τῆς ἐκ χονδρῶν κεράμων στέγης των.

Τὸ θέαμα, ὅπερ παρεῖχε τότε ἡ μόνῃ ὁδὸς τοῦ χωρίου, ἦτο λίαν παράδοξον, ἀλλὰ βεβαίως γραφικώτατον. Εἰπωμεν πρῶτον ὀλίγας λέξεις περὶ τῆς τοποθεσίας· οὐδέποτε ἔως διὰ τὴν περιγραφὴν θέας μᾶλλον εὐαρέστου ἐχρησιμοποιήθησαν κάλλιον ὀλίγαι γραμμαῖαι.

Πρὸ τοῦ πύργου, παρὰ τὸ χεῖλος τῆς ὁδοῦ, διήρχετο ρυαὶ θορυβώδης, εἴκοσι ποδῶν τὸ εὖρος· τὰ ὕδατά του ἀφρίζοντα ἔρρεον ὑπὸ τὴν κινητὴν γέφυραν καταβεβισμένην οὖσαν, εἰς τὴν ἐσχατίαν τῆς

ὅποιος διὰ τῶν ὑαλοφράκτων θυρῶν διεφαίνετο κῆπος καταπλημμυρούμενος ὑπὸ τοῦ φωτός τοῦ ἡλίου καὶ ἐξωραϊζόμενος ὑπὸ τῶν ζωηρῶν χρωμάτων τῶν ἀνθέων τοῦ Βορρᾶ.

Εἰς τὰς ὄχθας τοῦ ρύακος ἀνεκινεῖτο πλῆθος πολυάσχολον ἀνθρώπων, πληρουντων ὕδατος τὰς χύτρας, ἀναπτόντων πυρὰς καὶ εἰσαγόντων εἰς τὰς χύτρας διάφορα πτηνὰ κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀποτετιλμένα ἢ ὀγκώδη τεμάχια νωποῦ κρέατος, ἢ κράμβας καὶ δαυκία καὶ γιγάντεια κρόμμυα ἡλειμμένα διὰ λίπους καὶ ἀλλάντας καὶ χοιρομήρια μικρά. Καὶ ἐνῶ ἤστραπτε τὸ πῦρ, ἐσπινθηροβόλει τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ καπνός, ὁ ἀναθρώσκων ἐκ τῶν ὀβελῶν καὶ τῶν λεβήτων ἡμιγλάττω μετὰ τῆς ψυχρᾶς ἀχνῆς τοῦ ἀφροῦ, ἦν ἐλαφρὸς ἀνατολικὸς ἀνεμος ἀφῆρπαζεν ἀπὸ τούτων καταρράκτας τοῦ ρύακος.

Ἐξήρχοντο ἀπὸ τοῦ πύργου διὰ τῆς κινητῆς γεφύρας, ἢ εἰσῆρχοντο ἀδιακόπως εἰς αὐτὸν ἄνδρες καὶ γυναῖκες, περιρρυτοὶ ὑπὸ ἰδρώτος, ἀσθμαίνοντες, πάντες δὲ φέροντες ἢ ἀποκομίζοντες φορτία τροφίμων. Κόνικλοι καὶ λαγωαί, ἰχθύς καὶ καραβίδες νωπαὶ ἀπεκομίζοντο καὶ ἐπανήρχοντο ἀντ' αὐτῶν πλακοῦντες, ζυμαρικά ἐκ κρέατος καὶ ἄλλα τοιαῦτα παρασκευάσματα, ἢ δὲ τοιαύτη ὀριστική μεταμόρφωσις ὤφειλετο εἰς τοὺς εἰκοσιν ὀβελούς καὶ εἰς τοὺς εἰκοσι καιομένους κλιβάνους ἐν ταῖς οἰκίαις τοῦ χωρίου.

Οἱ ἑκατὸν κάτοικοι παντὸς φύλου τοῦ χωρίου παρσκευάζον τὸ γαμήλιον γεῦμα τοῦ κυρίου των, ἐνὸς διασήμεου ἐργολάβου, εἰσπράξεως φόρων, τοῦ κ. Δεβῶτ, ὁστις πρὸ μικροῦ εἶχεν ἀγοράσει τὸν πύργον, τὸ χωρίον καὶ τοὺς ὑποτελεῖς εἰς τὸν πύργον κακοκόπους του, ὅλα ταῦτα διὰ μιᾶς, ἀντὶ ἐξήκοντα χιλιάδων σκούδων, αἵτινες ἦσαν τὸ δέκατον τοῦ κέρδους, ὅπερ ἠρύσθη ἐν διαστήματι τριῶν μηνῶν, ἀναμιγνύμενος εἰς τὰ οἰκονομικὰ τῆς Αὐτοῦ Χριστιανικωτάτης Μεγαλειότητος.

Εὐχερῶς διεκρίνετο οὗτος περιπατῶν ἀγερῶχος ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὑποτελῶν του. Ἦτο ἀνὴρ τριακοντα πέντε, μέχρι τριακοντα ὀκτὼ ἐτῶν τὴν ἡλικίαν, χυδαῖος τὴν ὄψιν, μὲ μέτωπον ὑπόκυρτον, μὲ πρόσωπον πλατύ, μὲ ὄμμα ζωηρὸν καὶ ἐξέχον ὡς τὸ τῆς μηλολόνης, μὲ χροιάν χολερικὴν καὶ μικρὰν χονδρὰν ρίνα ὡς κυνός. Ἐπὶ τῆς ὀπωσοῦν προεχούσης γαστρὸς του ἀνεπαύοντο φιλαρέσκως αἱ βραχεῖαι χεῖρες του. Ἐφερε μεγαλοπρεπῆ ἐνδυμασίαν ἐπεδείκνυε τὰς κνήμας του, στιβαρὰς μᾶλλον ἢ εὐθείας, ἐμειδία πρὸς τοὺς ὑποτελεῖς του, ὁσάκις προσήλουν πρὸς αὐτὸν δειλῶς τὸ βλέμμα καὶ συνετάρακτεν αὐτοὺς ὅταν ἔβλεπεν ὅτι τὸ ἔργον δὲν ἔβαινε κατὰ τὴν ἐπιθυμίαν του. Ἐν συντομίᾳ, ἐφαίνετο κύριος ἀνέτως διάγων. Διὰ τὴν αἴσιον ἐγκατάστασιν αὐτοῦ ἐτελείτο ὁ ὀλεθρὸς ἐκεῖνος τόσων προβάτων καὶ μόσχων καὶ πτηνῶν καὶ θηραμάτων.

Κατὰ τὸ ἡθικόν, ἦτο ἀρχαῖος θεράπων, υἱὸς θεράποντος περιπεσόντος εἰς ἔνδειαν, θεράπων ἐπιτηδείου, κλέπτης, τέλειος εἰς

τὸ εἶδος τοῦτο. Εἶχε πᾶσαν τὴν ἀπαιτούμενην ἐπιδεξιότητα ὅπως ἀποφεύγῃ τὴν φυλακὴν καὶ τὴν ἀγχόνην. Ἀπληστος καὶ φιλάργυρος, ἦτο ἱκανὸς νὰ φανῇ ἐλευθέριος, ἄσωτος μάλιστα, ἂν ἡ ἀσωτία του δὲν ἡλάττου τὴν περιουσίαν του εἰμὴ κατὰ τὸ ἐν δέκατον. Αὐτὸ τὸ μερίδιον εἶχεν ὀρίσει διὰ τὰ πάθη του καὶ τὰ ἐλαττώματά του. Οὐδέποτε ἀνθρώπος ἐψεύσθη μὲ περισσοτέραν ἀναιδείαν καὶ περισσοτέραν εὐκολίαν. Ἐψεύδετο πάντοτε· ἐψεύδετο πρὸς τὸν ἴδιον ἑαυτὸν του· ἐψεύδετο ὀνειρευόμενος. Ἀφροῦ ἔσχεν ὡς ἀρχὴν ὅτι ἡ πενία εἶνε κατὰστασις, ἢς ἐπωφελοῦμενος ὁ ἐπιτηδεὺς ἀνθρώπος δύναται νὰ ζῇ εὐαρέστως, γενόμενος κατόπιν πλούσιος, ἐσκέφθη ὅτι καὶ ἡ κατὰστασις τοῦ ὀφειλέτου εἶνε τέχνη ἐξαίρετος, διὰ τῆς ὁποίας πᾶς εὐφυὴς δύναται νὰ ζῇ λαμπρῶς. Ἐπομένως ἐφήρμοσε τὴν μέθοδον, εὐθὺς ὡς ἀπέκτησεν ἐν σκούδον νὰ τὸ φυλάττῃ καὶ νὰ κάμνῃ δέκα σκούδων χρέος. Οὐδέποτε ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἐπλήρωσεν ὥφειλεν εἰς τοὺς φίλους του, εἰς τὰς ἐρωμένας του, εἰς τοὺς ὑπηρετάς του· ὡς πρὸς τοὺς προμηθευτάς, οὔτε λόγος καὶ δὲν πρέπει νὰ γίνεταί. Εὐθὺς ὡς ἐγένετο κάτοχος χιλίων πιστολῶν διετήρει ἐνᾷ ἐπιστάτῃ, τὸν ὁποῖον ἐπίσης δὲν ἐπλήρωνεν, ἀλλ' ὅστις ἔζη ἐκ τῶν πιστώσεων, ὡς τὸ ἔντομον ἐκ τῶν πληγῶν. Ὁ Δεβῶτ ἐξώγκου ταῦτοχρόνως τὸ ἐνεργητικὸν καὶ τὸ παθητικὸν του καὶ ἐπὶ τέλους κατῴρθησε νὰ πλουτίσῃ.

Ἐν τούτοις, θαλαμηπᾶλος ὢν τοῦ ἀρχιεπισκόπου τῶν Παρισίων, ἐπλήρωνεν ἐνίοτε δι' εἰσιτηρίων εἰς τὴν Ἀκαδημίαν, εἰς καμμίαν Δοξολογίαν ἢ εἰς τὰ ἀνάκτορα τῶν Βερσαλλίων κατὰ τὴν ὥραν τῆς ἐστιάζσεως. Διὰ τῆς ἀθῶας ταύτης τροφῆς ἐξηπάτα τὴν πεῖναν τῶν πιστωτῶν του. Ἀλλ' ἡ ὑπόθεσις τῶν ἀναξυρίδων τοῦ κυρίου Ἀρλαὶ ὑπῆρξεν ἰδίως εἰς αὐτὸν λίαν ἐπωφελής, καίτοι δὲν ἐκέρδησεν ἐξ αὐτῆς οὔτε μίαν πιστόλαν τοῖς μετρητοῖς· τὰς ἐπώλησεν εἰς τὸν Λουβοᾶ, τῇ μεσιτείᾳ τοῦ συντέκνου του Λαγκομπέρζ. Ὁ Δεβῶτ καὶ ὁ Λαγκομπέρζ, ἀγύρται ἀμφοτέρω καὶ ἐπιχειρηματίαι, συνεδέοντο ἐκ νεανικῆς ἡλικίας διὰ φιλίας, τὴν ὁποίαν εἶχον καταστήσει στενοτέραν μυρία παραεκτροπαὶ καὶ λωποδυσίαι.

Πλὴν ὁ Δεβῶτ ἀνέμενε τὴν κατάλληλον εὐκαιρίαν, ὅπως ἀπὸ λωποδύτου προβιθασθῇ εἰς κλέπτῃν. Ἐως τότε ὁ βίος του εἶχε διαρρεύσει νωθρός. Αἱ νέαι σχέσεις, ἃς ἀπέκτησε μετὰ τοῦ διασήμεου ὑπουργοῦ ἐφώτισαν τὸ πνεῦμά του καὶ ἀπέβλεψε πρὸς μεγαλεπήβολα σχέδια. Εὗρε τὸν Λουβοᾶ γενναῖοδωρον, κατέχοντα δὲ τὸ ἰδιάζον χάρισμα, ὅπως διὰ μεγάλων μέσων καὶ δι' ὠραίων λόγων ἐξαχρείων τὸς ἀνθρώπους. Οὕτω, ὅτ' ἐπρόκειτο νὰ πληρώσῃ τὰς κλαπείσας ἀναξυρίδας, ὁ κύριος Λουβοᾶ ἐκολάχενε τὸν Δεβῶτ ἐπὶ δεκαπέντε περίπου ἡμέρας διὰ τῆς ἐξῆς φράσεως :

— Φέρε μου τὸν λογαριασμὸν σου.

Ὁ Δεβῶτ κατήρτισε τὸν λογαριασμὸν

του καὶ τὸν ὑπέβαλε δεκαπεντάκις. Τέλος, ἐπιτυχὼν τὴν εὐκαιρίαν νὰ συνομιλήσῃ μετὰ τοῦ Λουβοᾶ, καὶ ἐπιδείξας εἰς αὐτὸν τὸν λογαριασμὸν, ἤκουσεν εἰς ἀπάντησιν τοὺς ἐξῆς λόγους :

— Θὰ διατάξω νὰ πληρωθῇς εἰς τὸν κατάλληλον καιρὸν.

Τέλος ὁ Δεβῶτ περιελθὼν εἰς τὰ ἔσχατα ἐπενόησε νὰ μετατρέψῃ τὴν ὑποσχεθεῖσαν αὐτῷ παρὰ τοῦ ὑπουργοῦ ἀμοιβὴν εἰς παραγγελίαν τινά, δι' ἧς νὰ ἐπιφορτισθῇ, ὁ δὲ Λουβοᾶ ἀνυπομονήσας ἀπήντησεν αὐτῷ :

— Θὰ σκεφθῶ !

Ὁ Δεβῶτ ἐγένετο ὄφρις ὅπως ὀλισθαίνῃ, φύλλος ὅπως πηδᾷ, κῶρις ὅπως εἰσδύῃ, καὶ κατῴρθησε νὰ ἐπιτύχῃ μίαν προμήθειαν, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ὁ Λουβοᾶ ἐμελέτα τὸ γιγάντειον εἰς Μὸνς ἐπιχειρήμα καὶ ἀνεζήτει πανταχοῦ πράκτορας κρυφίους, ἀγνώστους, διὰ νὰ προπαρασκευάσῃ αὐτὸ ἐν σιγῇ.

Ὁ Δεβῶτ εἶχεν ἐκδηλώσει εἰς τὸν ὑπουργὸν τόσῃ ἐπιθυμίᾳ ὅπως ἐπιτύχῃ, ἢ δὲ ἡ ἐπιτυχία τοιούτου ὀργάνου, ὅσον ἀηδὲς καὶ ἂν ἦτο τοῦτο, ἦτο τόσον ἐξησφαλισμένη, ὥστε, ὅσον σοβαρὰ καὶ ἂν ἦσαν τὰ συμφέροντα, δυσπιστία δὲν ἐχώρει. Ὁ Δεβῶτ συνετέλεσεν εἰς τὴν ἐπιτυχίαν τοῦ ὑπουργοῦ, ἐπλούτισε, συνήθροισε κεφάλαια πολλὰ καὶ ἐχάραξεν εἰς τὴν μνήμην του τὰς τρεῖς φράσεις, δι' ὧν ὁ Λουβοᾶ τὸν εἶχε πείσει νὰ περιμένῃ χωρὶς ν' ἀπελπισθῇ :

« Φέρε μου τὸν λογαριασμὸν σου.

» Θὰ διατάξω νὰ πληρωθῇς εἰς τὸν κατάλληλον καιρὸν.

» Θὰ σκεφθῶ ».

Ὁ ὑπουργὸς δύναται νὰ βασίσῃ τὰς τρεῖς ταύτας φράσεις ἐπὶ φερεγγυότητος κολοσσείας· ἀλλ' αὐταὶ αἱ ἰδίαί τρεῖς φράσεις, ἔχουσιν ὡς βάσιν καλῶς ἐφωτισμένον χρηματοφυλάκιον, ἐπέτρεπον εἰς ἓνα Τραπεζίτην νὰ μὴ πληρώσῃ ποτὲ ὀβολόν. Ὁ Δεβῶτ τὰς υἰοθέτησε καὶ δι' αὐτῶν ἐστόλιζε τὴν συνομιλίαν του. Δι' αὐτοῦ δ' ἐπέτυχεν ἐξαίσιως εἰς τε τὰς ὑποθέσεις του καὶ εἰς τὸν ἰδιωτικὸν του βίον. Εὐχερῶς τις ἐννοεῖ πόσα ἐκέρδησε θέτων εἰς κυκλοφορίαν παραπλήσιον νόμισμα, ἐνῶ ἐνταυτῷ ἀπεθησαύριζε τὰ εἶδη, ἅτινα δι' αὐτοῦ ἠγόραζεν.

Πάντοτε ὠφελεῖται τις ἐκ τῆς συναναστροφῆς τῶν μεγάλων ἀνδρῶν. Ἐκ τῆς μεγαλοφυΐας τοῦ Λουβοᾶ ὁ Δεβῶτ δὲν ἠδυνήθη ν' ἀρυσθῇ εἰμὴ τρεῖς φράσεις, ἀλλὰ τὰς ἐτήρησε καλῶς εἰς τὴν μνήμην του.

Ὁ ἐξαίρετος αὐτὸς κύριος εἶχεν ἀφίχθῃ τὴν πρῶαν ἐκείνην ἐκ Βαλενσιέννης, ὅπου μετέβη νὰ δώσῃ λογαριασμὸν εἰς τὸν οἰκονομικὸν ἔφορον τῆς ἐπαρχίας. Δὲν ἐγνώριζε τὸ κτῆμα, οὐτινος ἐγένετο ἀγοραστῆς παρακινήθεις ἐκ τῆς καλῆς φήμης ἣν εἶχε τοῦτο, διὰ νὰ ἐγκατασταθῇ δ' ἐν αὐτῷ μεγαλοπρεπῶς εἶχε προσκαλέσει ὅλους τοὺς γείτονας εἰς μέγα γεῦμα, οὐτινος ἔμελλε νὰ προίσταται ἡ

νεαρά σύζυγός του, ἀποῦσα ἀπὸ τῆς ἐπο-
χῆς τοῦ γάμου των εἰς Καμπραὶ ὅπως
νοσηλεύσῃ τὸν πατέρα της, ἀναμενομένη
δὲ τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

Ἔπεται συνέχεια.

Εἰς τοὺς ἀπὸ 1ης Νοεμβρίου ἐγγραφο-
μένους συνδρομητὰς παραχωροῦμεν **δω-
ρεὰν** τὰ ἀπὸ 13 Σεπτεμβρίου φυλλάδια
τῶν «Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων», εἰς ἃ
ἤρξαντο δημοσιεύεσθαι ὡς νέα μυθι-
στορήματα.

FORTUNÉ BOISGOBEY

ΤΟ ΚΟΜΜΕΝΟ ΧΕΡΙ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

[Συνέχεια]

Καὶ ἐν ἀνάγκῃ ἤθελεν ἐφεύρει ἔτι.

Μέρος πρὸς τοποθέτησιν χρημάτων δὲν
ἐγνώριζεν ἄλλο ἐκτὸς τοῦ θυλακίου του,
καὶ ἐκεῖνο ἐκενοῦτο μετὰ καταπληκτικῆς
ταχύτητος.

Σχεδὸν εἶχε φάγει τὰ κεφάλαιά του
καὶ ἐσκέπτετο νὰ ὑποθηκεύσῃ τὰ ἀκίνητα
κτήματά του, δύο μεγάλας οἰκίας εἰς τὸ
κέντρον τῶν Παρισίων.

Οὕτω βαίνων, βεβαίως ἤθελε καταλή-
ξει καὶ ὡς ἐθελοντῆς εἰς τοὺς *Euxérotics*
τῆς Ἀφρικής, ἢ χρυσοθήρας εἰς Καλιφορ-
νίαν, καὶ ἀντεμετώπιζεν, ἄνευ φρίκης, τὴν
τελευταίαν ταύτην τιμωρίαν τῶν *Leótars*.

Πρέπει ὅμως, ὅπως τύχῃ τῆς συγγνώ-
μης μας διὰ τὴν τοιαύτην κατασπατά-
λησιν, νὰ εἰπώμεν ὅτι, θηρεύων τὴν ἡδο-
νὴν, οὐδέποτε συνήντησε τὸν ἔρωτα, ἔ-
ρωτα ἔντιμον ἢ τοῦλάχιστον σοδαρόν.

Μεταξὺ τῶν γυναικῶν, ὅσαις ἐνέτυχε
κατὰ τὸν βίον του οὐδεμία ἐδυνήθη νὰ
τὸν κρατήσῃ, διότι οὐδεμία τῷ ἐφάνη ἀ-
ξία ὅπως προσκολληθῇ πρὸς αὐτήν.

Εἶνε ἀληθές ὅτι δὲν συναναστρέφετο ὅ-
σας εἶνε ἀξίαι ν' ἀγαπηθῶσι, διότι ὁ κα-
λὸς κόσμος τὸν παρηνόχλει, καὶ αἱ ὡ-
ραὶ διὰ γάμον νεάνιδες τῷ ἐφαίνοντο ὡς
αἱ τελειοποιηθεῖσαι ἐκεῖναι πλαγγόνες, αἱ
προφέρουσαι: «πατέρας» καὶ «μητέρας». *Εὗρισκε* χάριν καὶ ἡδονὴν παρὰ ταῖς ἐ-
λευθερίαις γυναιξί, τὰς ὁποίας ἐλάχιστα
ἐξετίμα.

Καὶ ὅμως ὁ παραλυμένος οὗτος νεα-
νίας εἶχε καρδίαν πλασθεῖσαν ὥσει ἐξεπί-
τηδες διὰ νὰ αἰσθανθῇ τὸν ἔρωτα. Ὁ σκε-
πτικιστὴς οὗτος καὶ ἀσεβὴς εἶχε τὸν ἐν-
θουσιασμόν καὶ τὴν πίστιν, καὶ μικρόν τι
μάλιστα ἀπλότητος. Οὐτε ἀπιστος ἦν
οὔτε πεπωρωμένος.

Ἰνα μετὰ πάθους δοθῇ εἰς τὸν ἔρωτα
τῷ ἔλειψε μέχρι τοῦδε ἡ περίστασις. Καὶ
ἀφ' ἧς μάλιστα ἐπέδωθη εἰς τὰς δικαστι-
κὰς ἐρεῦνας ὀλιγωτέραν ἐλπίδα εἶχεν ἵνα
εἰς καλὸν μέρος ἐναποθέσῃ τὴν καρδίαν
του.

Ἐπιδεικνύων βεβαίως τὸ βραχυλόγιόν του
εἰς τοὺς δημοσίους χοροὺς δὲν ἦτο δυνα-
τὸν νὰ τύχῃ τῆς περιστάσεως ταύτης.

Ὁ σπινθὴρ, ὁ μέλλων νὰ θέσῃ τὸ πῦρ

εἰς τὴν πυρίτιδα, ἦτο ἀνέλπιστον ὅτι θὰ
λαμπῇ ἐπὶ τοῦ σκανιδώματος τοῦ *σκέτιν*
ἢ τοῦ *παρκέτου* κοσμοπολιτικῆς αἰθούσης.

Ἄλλως τε περὶ τούτου ἐλάχιστα ἐ-
φρόντιζε, διότι ἡ ἀνεξαρτησία του τῷ ἦτο
προσφιλής, καὶ ἡ μόνη γυνή, τὴν ὁποίαν
ἐπεθύμει ν' ἀνακαλύψῃ εἶχε μίαν μόνον
χεῖρα, ἐγκαταλείψασα τὴν ἑτέραν μεταξὺ
τῶν μαγγάνων τοῦ χρηματοκιβωτίου τοῦ
κυρίου Δορζέρ.

Τὴν ἐπαύριον λοιπὸν τῆς ἐσπερίδος τοῦ
θεῖου του ἐγερθεὶς ὁ Μάξιμος ἅμα τῇ ἡ-
μέρᾳ, ἀπεφάσισε νὰ μὴ χάσῃ τὴν πρωίαν
του, ἀφοῦ τὸ ἀπομεσήμερον εἶχε προδια-
θέσει δι' ἐκδρομὴν εἰς τὸ δάσος. Ἐσκέ-
πτετο ὅτι ἡ μεγάλη ἐπιχείρησίς του μεθ'
ὀλοκλήρους πέντε ἡμέρας εὐρίσκετο σχε-
δὸν εἰς τὸ αὐτὸ σημεῖον. Καὶ τῇ ἀληθείᾳ,
πλειότερον ἐφλυάρησεν ἢ ἐνήργησε πρὸς
ἀνεύρεσιν τῆς *κουλοχέρας*.

Τὸ μυστήριον μάλιστα περιεπλέκετο
ἀντὶ νὰ διαφωτισθῇ, διότι εἶχεν ἀκολου-
θήσει ἄλλα ἔχνη.

Πρὸς στιγμὴν ὅμως τὸ καλλίτερον ὅπερ
εἶχε νὰ κάμῃ ἦτο νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν χα-
ραχθεῖσαν ὁδὸν καὶ ἐξῆλθεν ἐνωρίς σκο-
πεύων νὰ ἐπισκεφθῇ τὴν μάμμην τοῦ Γώ-
γου εἰς Μπατιγνιόλλ. Τὴν προτεραίαν
εἶχε προσφέρει τὸ πρόγευμα εἰς τινὰς φί-
λους του καὶ διὰ τῆς ὁμιλίας καὶ τῶν σι-
γάρων κατάρθωσαν νὰ παραμείνωσι καὶ
μέχρι τῆς ὥρας τοῦ γεύματος. Ἡ προε-
σχεδιασμένη ἐπίσκεψις ἀνεβλήθη πρὸς με-
γάλην του λύπην, διότι εἶχε μεγίστην ἐ-
πιθυμίαν νὰ εὐχαριστήσῃ τὸν Γώγον, ὁ
ὁποῖος τὸν ἔσωσεν ἐκ τοιούτου κινδύνου.

Ἦτο καλὴ ἡ ἰδέα του νὰ τὸν συστήσῃ
εἰς τὴν εὐνοίαν τοῦ κυρίου Δορζέρ, ἀλλ'
ὅπωςδῆποτε καὶ ἓνα δῶρον ἀξίας δὲν θὰ
ἐτύγχανε κακῆς ὑποδοχῆς.

Ἐπορεύθη δὲ διὰ τῆς αὐτῆς ὁδοῦ, ἣν
εἶχε λάβει ἐξερχόμενος τοῦ *σκέτιν*. Τῷ ἐ-
φαίνετο ὅτι ἔβλεπεν ἀκόμη λαμπονταστὸς
σπινθηροδόλους ὀφθαλμοὺς τῆς λατρευτῆς
παγοδόρου, ἐνόμιζεν ὅτι ἤσθάνετο τὴν
εὐάρεστον θλίψιν τῆς χειρὸς τοῦ παραδό-
ξου ἐκείνου πλάσματος, τοῦ ὁμοιάζοντος
πρὸς βασιλίσσαν καὶ ὅμως ἰσχυρίζομένου
ὅτι λέγεται κυρίου Σερζάν. Κατηρᾶτο τὴν
προθεσίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἔταξεν ἔλεγεν
ὅτι ἴσως ἡ κυρία τὸν ἐπερίπαιζε καὶ ὅτι
δὲν διεκινδύνευε μέγα τι ἂν ἐβράχυνε τὴν
προθεσίαν αὐτός.

Ἡ ὁδὸς *Zouffra* ἦτο σχεδὸν ἐπὶ τοῦ
δρομολογίου του καὶ ὅταν ἔφθασεν ἐπὶ
τοῦ *μουλδάρ* δὲν ἐδυνήθη νὰ ἀντιστῇ
εἰς τὸν πειρασμόν.

Διὰ τῆς λεωφόρου Βιλλιέρ, χωρὶς νὰ
σταθῇ εἰς τὴν ὁδὸν *Karidine* ἔφθασε μέχρις
τῆς ὁδοῦ *Zouffra*, ὅπου κατῴκει ἡ κηλ-
λονή του.

Ἐχρόνιζε καὶ δὲν ἦτο ἔτι ἡ ἐννάτη
ὥρα τῆς πρωίας. Τὰ πάντα ἡσύχαζον εἰς
τὴν εἰρηνικὴν ταύτην συναικίαν.

Ὁ Μάξιμος χωρὶς νὰ παρενοχληθῇ ἐξή-
τασε τὸν οἶκον εἰς ὃν εἰσῆλθε τὸ ἀνεξή-
γητον ἐκεῖνο πρόσωπον.

Ἐγνώρισεν ἀμέσως τὸ μέγαρον μετὰ
δύο πατώματα καὶ τὰς δύο θύρας καὶ

χωρὶς ἐπὶ πλέον νὰ σκεφθῇ ἔστη πρὸ τῆς
προσόψεως, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ. Τὰ πα-
ραθυρόφυλλα ἦσαν κλειστὰ καὶ οὐδ' ἐλά-
χιστος καπνὸς ἐφαίνετο ἐξερχόμενος τῶν
καπνοδοχῶν.

Ἡ οἰκία αὕτη ἐφαίνετο ὡς ἀκατοίκη-
τος καὶ ὁ Μάξιμος ἐσκέφθη ὅτι ἡ *τριγκί-
πισσα* τῆς παγοδρομίας δὲν ἐψεύσθη, ὅτι
τὸν διεβεβαίωσεν ὅτι ἀναχωρεῖ ἐκ Παρι-
σίων ἀπὸ τῆς αὖριον.

Ἐσκέφθη εἰτα ὅτι θὰ ἄρῃσε κάποιον
διὰ νὰ φυλάττῃ τὸν οἶκον της, τὸν ὁ-
ποῖον θὰ εὕρισκε διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, καὶ ὅτι
ἴσως ἦν ἡ καταλληλοτέρα περίστασις διὰ
νὰ λάβῃ μυστικὰς πληροφορίες περὶ τῆς
κυρίας τοῦ μεγάρου.

Γενικῶς οἱ θυρωροὶ δὲν εἶνε ἀδιάφοροι
καὶ ἡ ὄψις χρυσοῦ νομίσματος τοὺς τρο-
χίζει τὴν γλώσσαν. Ὁ Μάξιμος ἐξέβαλ-
λε τοῦ θυλακίου του νεόκοπον εἰκοσά-
φρακτον καὶ ἐπορεύθη εὐθὺς πρὸς τὴν αὐ-
λειον θύραν κρατῶν τὸ νόμισμα μεταξὺ
τοῦ λιχανοῦ καὶ τοῦ ἀντίχειρος.

Ἐκτύπησε καὶ οὐδεὶς ἐφάνη. Ἐκτύπη-
σεν ἔτι καὶ ἐνθὺ τὸ τρίτον ἤχει ὁ κώδων,
ἡ θύρα ἤνοιξεν ὀλόκληρος.

Παρουσιάσθη ἄνθρωπός τις μὴ ὁμοι-
άζων πρὸς ὑπηρέτην, ὑψηλός, ἐνδεδυμένος
ρεδεργόνταν κομωμένην μέχρι τοῦ λαι-
μοῦ καὶ ἔχων μύστακας ξανθοὺς μακρο-
τάτους.

Ἀληθὲς μορφή στρατιώτου, τύπος ὑ-
παξιωματικοῦ ἐν πολιτικῇ στολῇ.

— Μὲ συγχωρεῖτε, εἶπεν ὁ ἀνεψιὸς τοῦ
τραπεζίτου, ἀποφεύγων νὰ ὀνομάσῃ κύ-
ριον τὸ παράδοξον τοῦτο ὄν, τὸ μέγαρον
τοῦτο δὲν πωλεῖται;

— Οὐτε πωλεῖται οὔτε νοικιᾶζεται,
ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος κρατῶν τὸ θυρόφυλ-
λον καὶ ἐτοιμαζόμενος νὰ τὸ κλείσῃ.

— Περίεργον... καὶ μ' εἶχαν βεβαίως
πῶς ὁ ἰδιοκτήτης ζητεῖ ἀγοραστήν. Φαί-
νεται θὰ ἀπατήθηκα εἰς τὴν θύρα. Καὶ ὁ-
μως.. ἐδῶ δὲν κάθεται ἡ κυρία Σερζάν;

— Δὲν τὴν ἔξερω.

— Ἀδύνατον. Τὴν ἔχω συναντήσῃ τό-
σας φοαίς, ἐσχάτως μάλιστα τὴν συνώ-
δευσα μέχρις ἐδῶ... καὶ αὕτη ἡ ἰδίᾳ μοῦ
εἶπεν ὅτι...

— Σοῦ ξανκλέω πῶς δὲ ἔξερω ποιὰ εἶνε
ἡ κυρία Σερζάν. Κύτταξε στὸ διπλανὸ
σπίτι.

Ὁ Μάξιμος ἐσκόπει νὰ ἐπιμείνῃ, ἀλλ'
ὁ θυρωρὸς τῷ ἔκλεισε κατὰ πρόσωπον τὴν
θύραν.

Τοῦτο ἀπήρσεν εἰς τὸν Μάξιμον σύ-
ραντα βιαίως τὸ κωδώνιον.

Ἡ θύρα δὲν ἤνοιξε καὶ ὁ Μάξιμος ἐκ
τῆς ὀργῆς ἐγένετο ἄλλος.

Ἔσυρε πάλιν τὸ κωδώνιον καὶ τόσον ἰ-
σχυρῶς ὡς ἵνα τὸ ἀποσπάσῃ. Ἐκτύπησε
δὲ καὶ διὰ τοῦ ποδὸς καὶ τοῦ γρόνθου κα-
τὰ τῆς θύρας κλειστῆς πάντοτε.

Τὸ μόνον ἀποτέλεσμα τοῦ θυρόβου τού-
του ἦν νὰ ἐμφανισθῇ ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύ-
ρας τῆς ἀπέναντι οἰκίας ἄνθρωπός τις, μὲ
κασκέτον καὶ ἐμπροσθέλλαν κυανὴν, ἀλη-
θὲς οὗτος θυρωρὸς στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ
σαρώματος, ἐνδεικτικὸν τοῦ ἐπαγγέλμα-